

Ιερείς και Λευίτες: οι δύο ομάδες με την μεγαλύτερη επιρροή στο προσωπικό του Ναού του Σολομώντος

[Ορθοδοξία](#) / [Παλαιά Διαθήκη](#)

[Αναστάσιος Ασλανίδης, Ms Θεολογίας](#)

Ιερείς-Λευίτες

Οι δύο ομάδες που ασκούσαν περισσότερο επιρροή κατά τη διάρκεια της Βαβυλώνιας αιχμαλωσίας μέχρι και την ελληνιστική περίοδο, ήταν οι ιερείς-Λευίτες και οι γραμματείς-Νομοδιδάσκαλοι[19]. Οι ιερείς αποτελούσαν ανώτερη βαθμίδα μέσα στο προσωπικό του Ναού, ενώ οι Λευίτες κατώτεροι. Ο διαχωρισμός αυτός θεωρείται ότι προήλθε από τις μεταρρυθμίσεις του Ιωσία κατά το δεύτερο μισό του εβδόμου αιώνα π.Χ. ή λίγο αργότερα[20]. Πιθανόν το πρώτο χρονικό διάστημα της γέννησης αυτών των ομάδων ο διαχωρισμός δεν θα ήταν εμφανής.

Η ομάδα του ιερέα σύμφωνα με την παράδοση έχει καταγωγή από τον Ααρών. Το πρόσωπο του ιερέα έφερε μεγάλο κύρος και σεβασμό στην κοινότητα και έπαιζε πολύ σημαντικό ρόλο στην ιουδαϊκή κοινωνία γενικότερα. Άλλωστε όλο το έθνος των Ιουδαίων προοριζόταν να γίνει βασίλειο ιερέων σύμφωνα με το Εξ. 19:6[21].

Οι γυναίκες αποκλείονταν από την θέση του ιερέα, ενώ εάν κάποιος ήθελε να αναλάβει την θέση του ιερέα έπρεπε να αποδείξει ότι κατάγεται από την γενιά του Ααρών και του γιού του Ελεάζαρ, οι οποίοι, δίδασκαν τον λαό, θυσίαζαν, δίκασαν και φρόντιζαν την Κιβωτό της Διαθήκης μαζί με την Σκηνή του Μαρτυρίου[22].

Οι ιερείς ήταν χωρισμένοι σε είκοσι-τέσσερις ομάδες και η κάθε μια ήταν υπεύθυνη για να λειτουργεί τον Ναό μια διαφορετική εβδομάδα. Οι ιερείς ζούσαν συνήθως έξω από την Ιερουσαλήμ και μόνο την βδομάδα που λειτουργούσαν έμεναν στην Ιερουσαλήμ. Δύο φορές τον χρόνο έπρεπε να είναι όλοι παρόντες για τις μεγάλες εορτές των προσκυνητών που λάμβαναν χώρα[23]. Βέβαια, υπήρχε μια έντονη διαφορά μεταξύ της ιερατικής αριστοκρατίας που εδραζόταν στην Ιερουσαλήμ και τον κοινό ιερέα. Κύρια καθήκοντα των ιερέων ήταν η τέλεση των θυσιαστικών και λατρευτικών τελετών. Αυτοί ήταν οι μόνοι που μπορούσαν να προσεγγίσουν το θυσιαστήριο[24].

Μια ομάδα Λευιτών, ήταν πάντοτε προσκολλημένη σε μια αντίστοιχη ομάδα ιερέων, όπως και ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού. Τον α΄ αιώνα π.Χ. με α΄ αιώνα μ.Χ. ο αριθμός των ιερέων είχε αυξηθεί σε τέτοιο ποσοστό που ξεπερνούσε τις ανάγκες του Ναού[25]. Ο ιερέας, επίσης, αναλάμβανε και τα καθήκοντα καθαρμών και εξαγνισμών καθώς και την διεκπεραίωση των δικαστικών και νομικών θεμάτων. Η θέση τους, όμως, τους παρείχε και κάποιες απαγορεύσεις όπως ότι δεν μπορούσαν να παντρευτούν διαζευγμένη γυναίκα ή να συναναστραφούν με κάποια γυναίκα που θεωρείτο ακάθαρτη, επίσης δεν επιτρέπονταν να αγγίξουν νεκρό σώμα, εκτός εάν το πρόσωπο ανήκε σε κοντινό συγγενικό κύκλο[26].

Οι Λευίτες προέρχονταν από την φυλή Λευί που έλαβε το όνομα της από τον τρίτο γιό του Ιακώβ. Οι Λευίτες δεν έλαβαν μερίδιο γης στην γη της Επαγγελίας και τους δόθηκε η αρμοδιότητα να αφιερωθούν στην λατρεία του Θεού. Είχαν πολλά καθήκοντα με το αρχαιότερο εκείνο της υπηρεσίας της Σκηνής του Μαρτυρίου. Στο τρίτο και τέταρτο κεφάλαιο του Λευιτικού περιγράφονται οι αρμοδιότητες που τους είχαν ανατεθεί. Όμως, απ' ό,τι φαίνεται η θέση τους δεν έφερε την αίγλη και την προσοχή που είχε η θέση του ιερέα. Ιδιαίτερα κατά την περίοδο της ελληνιστικής κυριαρχίας τα δικαιώματά τους και τα προνόμια τους μειώθηκαν σημαντικά[27].

Το κυριότερο καθήκον τους ήταν η βοήθεια των ιερέων ώστε να διεκπεραιώνουν τις θυσίες. Όμως, ακόμη και αυτό το καθήκον κατά τον α΄ αιώνα π.Χ. τους αφαιρέθηκε και κατέληξαν να μην έχουν κάποια ιδιαίτερη θέση με τις θυσίες και αναφέρονταν μόνο ως αοιδοί και φύλακες του Ναού[28]. Οι υπηρεσίες τους είχε να κάνει με την συνοδεία ενόργανης μουσικής και ψαλμών. Οι Λευίτες κάθονταν στο τείχος που χώριζε την αυλή των ιερέων και την αυλή των λαϊκών[29].

Οι Λευίτες φρόντιζαν για την ασφάλεια του Ναού, την καθαριότητα του και την διατήρηση της τάξης μέσα στον ίδιο τον Ναό, αλλά και γύρω από αυτόν. Είχαν την δυνατότητα να συλλάβουν κάποιον και να αναλάβουν κατώτερες εργασίες, υπό μορφή θελημάτων. Οι Λευίτες ήταν αυτοί που στάλθηκαν για να συλλάβουν τον Ιησού, μαζί με τον δούλο του αρχιερέα Μάλχο[30].

Ένα ακόμη σημαντικό πρόσωπο του Ναού ήταν ο σαγκάν (έπαρχος), ο οποίος ήταν δεύτερος από τον αρχιερέα και ηγείτο όλους τους ιερείς. Ο σαγκάν συνόδευε τον αρχιερέα, τελούσε τις καθημερινές θυσίες και μπορούσε να λειτουργήσει ως αντιπρόσωπος του αρχιερέα όταν αυτός δεν μπορούσε να το κάνει[31]. Θεωρείται ότι αυτός ήταν το πρόσωπο που στον Ιώσηπο και την Καινή Διαθήκη αποκαλείται «στρατηγός του ιερού»[32].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

<https://bit.ly/30wjttx>